

Knud Lind (FP):

Det er til den tidligere justitsminister, hr. Ole Espersen, der jo selv har været med til at lave lempelsen vedrørende varetægtsfængsling. Han siger bl.a. her, at det var, som om det var gentagelser. Jeg vil da meget gerne høre, hvornår jeg har gentaget det. Det er første gang, dette er kommet på. Jeg vil meget gerne have at vide af hr. Ole Espersen, hvornår jeg skulle have nævnt noget af dette.

Jeg vil godt gøre opmærksom på – hvis hr. Ole Espersen ikke rigtig hørte efter – at der blev nævnt 12 forskellige episoder, hvoraf den sidste skete den 1. maj 1983. Den dag kender socialdemokratiet formentlig. Man må da gå ud fra, at selv den tidligere, socialdemokratiske justitsminister kender den dag. Det er muligt, at den 1. maj er meget langt bagude i tiden for hr. Ole Espersen, mands minde er måske nede på 14 dage, men den sidste episode er altså ikke længere tilbage i tiden end den 1. maj. Det er usagligt og polemisk at komme med den slags udtalelser, blot fordi man ikke vil vedstå sine handlinger i sin tidligere periode som justitsminister.

Elisabeth Krog (KF):

Det konservative folkeparti finder det nyttigt, at folketinget får lejlighed til at drøfte den seneste tids udvikling omkring husbesættelserne i København, optrapningen af vold og hærværk, og hvad man kan gøre for at bremse en udvikling, som ikke alene forstyrrer den offentlige fred og sikkerhed, men efterhånden også giver politiet arbejdsvilkår og en arbejdsrisiko, som i det lange løb kan true rekrutteringen til politistyrken.

I en henvendelse fra Nørrebros lokalråd kunne man læse, at den egentlige Nørrebroborger ofte følte sig ret magtesløs over for de tiltagende voldelige konfrontationer mellem udefra kommende voldsgrupper og ordensmagten, ligesom man mente, at den voldelige udvikling omkring besættelserne ikke alene havde sin rod i boligmangel, men nok så meget var begrundet i, at nogle politiske grupper bruger boligproblemerne som led i et forsøg på at omstyrte demokratiet.

Noget kan tyde på, at lokalrådets vurdering er rigtig, og at husbesættelserne på Nørrebro derfor i højere grad er et politisk problem end et socialt fænomen. Den sidste tids butiksplyndringer og hærværk og stormen på

flådens krudttårn og den ofte grove vold mod politiet er næppe altid kun hjemløse unges spontane reaktioner, men øjensynlig ofte planlagte politiske provokationer, organiseret af folk, som er i stand til at mobilisere de fornødne aktører til at gøre det grove i et spil, som anvender vold til at ryste systemet.

Sagen kan naturligvis altid anskues og forsvares fra oprørets side, og det bliver den jo hyppigt, for ikke at sige oftest, i den offentlige debat. Men sagen har også en anden side, og glemmer man den, kan man i det uforpligtende frisinds navn let komme til at prisgive et stiltfærdigt, lovlydigt flertal til små, voldelige mindretals tyranni. Uden i øvrigt at overreagere mener jeg, at disse mindretals politiske udtryksformer er noget, vi er nødt til at tage alvorligt. De ændres ikke, fordi vi andre dukker os og tier, så længe formiddagspressen og Danmarks Radio tør. Aktionerne holder jo ikke op, bare vi andre bøjer af og skaffer nogle flere huse, bogcafeer og fristeder, Allotriaer og Små Fjer, Byggere eller andre aktivitets- og aktionsplatforme. Antallet af de anholdte BZere har været stærkt stigende i første kvartal, og vi ved, at det blev indberettet, at 108 politifolk kom til skade i tjenesten, også i første kvartal. Det er utvivlsomt en optrapning.

En del af løsningen på problemet er flere ressourcer til politiet og mere politi samt en ændring af retsplejelovens varetægtsbestemmelser, så man får adgang til at varetægtsfængsle personer, der under optøjer forøver vold mod sagesløse og mod politiet.

Regeringen søger derfor en udvidelse af politistyrken på yderligere 550 mand over 3 år foruden de 200 mand, som allerede er besluttet. Det vil sige, at politistyrken øges med 750 mand over 3 år. Det vil sammen med de eventuelt ændrede varetægtsbestemmelser give bedre muligheder for at opretholde ro og sikkerhed. Det er faktisk også nødvendigt, at politiet får bedre arbejdsvilkår. Det må være en naturlig pligt, at man sørger rimeligt for de folk, som står mellem voldelige grupper og os andre, og som må lægge krop til den stadig grovere politiske vold.

Det danske politi er en meget loyal gruppe offentligt ansatte, og de løser de opgaver, vi stiller dem: at opklare forbrydelser og at opretholde ro og orden i landet, så godt vi nu engang udruster dem til at gøre det. De for-